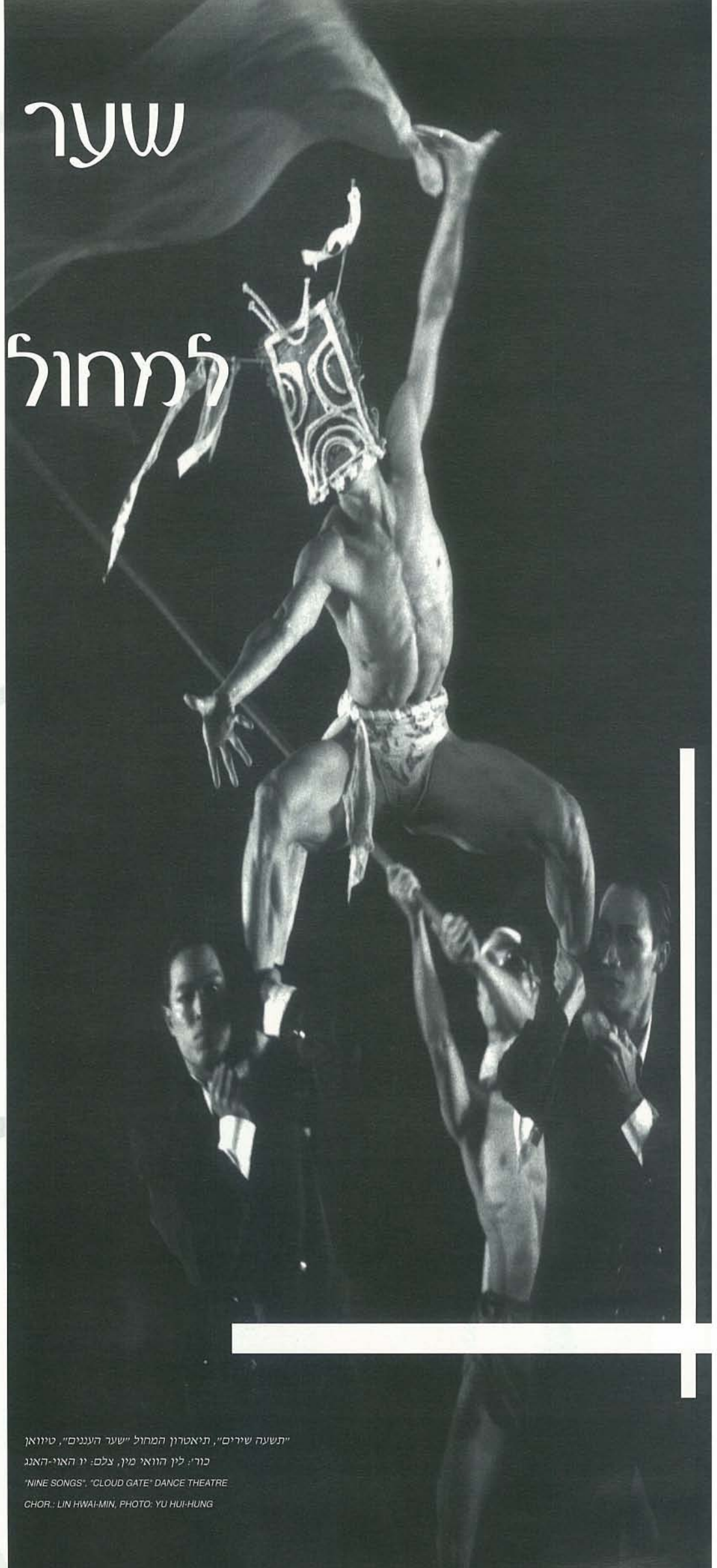
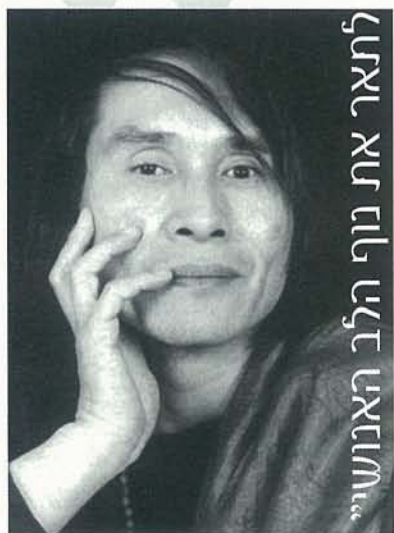

שער העננים המוליך למחול מודרני סיני

מאת ג'ורג' מנור

לין הוואי מין: "אני רוצה לתאץ את מורף הלך האנשים"

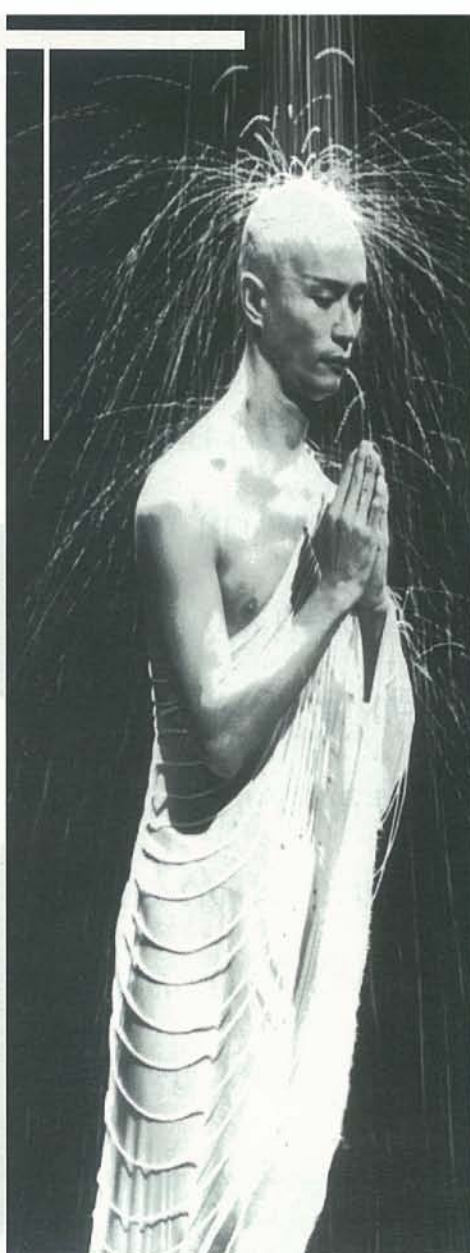
"תשעה שירים", תיאטרון המחול "שער העננים", טיוואן
כור: ליין הוואי מין, צלם: יו האוי-האנג
"NINE SONGS", "CLOUD GATE" DANCE THEATRE
CHOR.: LIN HWA-MIN, PHOTO: YU HUI-HUNG

היה ממש מסוכן להחזיק
 באלבום המשפחתי
 תצלומים מהתקופה של
 שלטון יפני, כי מי שהתגלה
 באלבום המשפחתי קרוב
 לבוש בסיגנון יפני, הואשם
 בבגידה, ולעיתים נגמר
 הדבר במאסר או
 ב"היעלמות", שאין ממנה
 חזרה אל החיים הביתיים.

"המחול שלי אמור להיות 90 דקות של מדיטציה. ללא סיפור עלילה, ללא הצורך להסיק ממנו מסקנות או לדלות ממנו רעיונות. כל מה שיש בו היא תחושה של רוגע" - קובע לין הוואי-מין. לדבריו, השפיעה עליו שהות בת מספר חודשים בהודו, במנזר בודהיסטי, וזו באה לידי ביטוי ב"שירים".

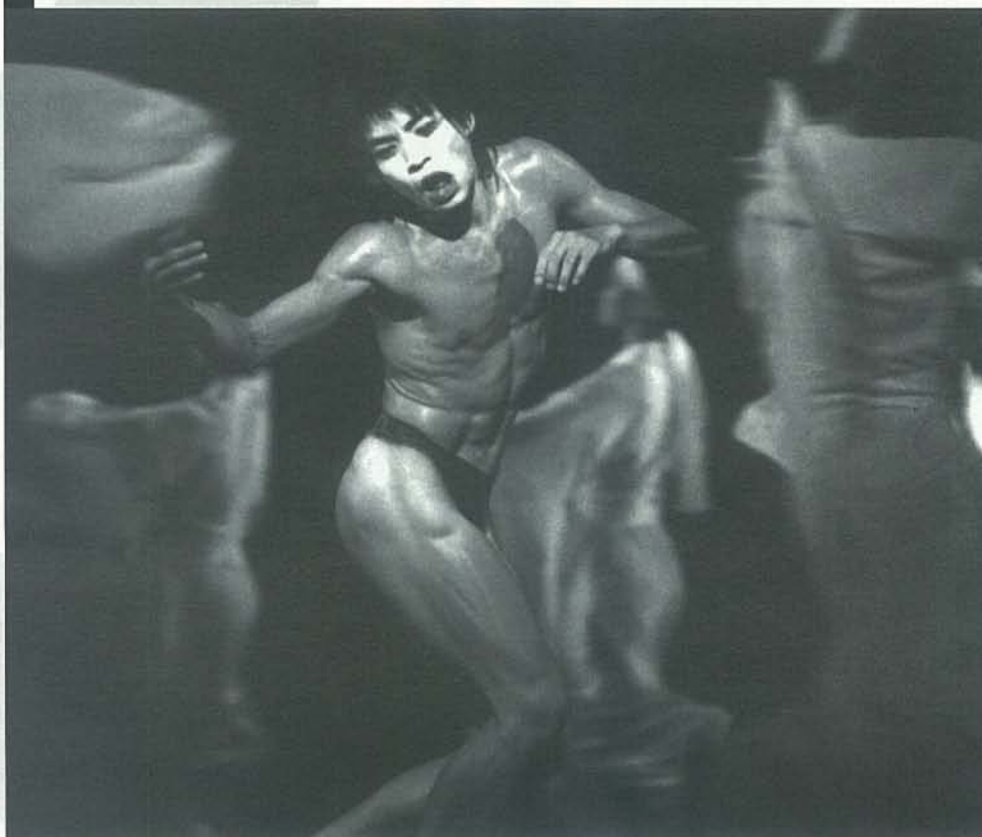
אבל בדרך כלל אין יצירותיו של לין הוואי-מין יוצר סמלים חזותיים פיוטיים ומדהימים דרך התנועה, ובעזרת אביזרים פשוטים. למשל, ב"תשעה שירים", שכולו מיסטיקה ופולחן, מבצעים רקדניו טכסים מדהימים ביופיים. לא נחוץ "להאמין" באלים אלה, כדי ליהנות הנאה אסתטית גדולה מחבורה זו של גברים כמעט עירומים ונשים בכלי לבן, ומהביצוע הווירטואוזי הנפלא שלהם.

"תשעה שירים" מתחיל מברכה לאלים, עובר למחווה לאל השמש, ולאל הגורל. חלקו השני של המחול פותח בפולחן לכבוד

"שירי הנודדים", כור: לין הוואי מין, צלם: יו האוי-האנג
 "SONGS OF WANDERERS", CHOR.: LIN HWAI-MIN, PHOTO: YU HUI-HUNG

"תשעה שירים", כור: לין הוואי מין, צלם: יו האוי-האנג
 "NINE SONGS", CHOR.: LIN HWAI-MIN, PHOTO: YU HUI-HUNG

להקת המחול "תיאטרון שער העננים" (Cloud Gate Dance Theatre), שמושבה בעיר הבירה, של טיוואן, טייפה, היא ייצור מיוחד במינו: להקת מחול מודרנית לכל דבר, שבכל זאת שפת התנועה שלה סינית מובהקת.

מי שמגלם מיזוג ייחודי זה הוא לין הוואי-מין (Lin Hwai-min), איש נפלא, מוכשר בתחומי יצירה רבים, שהתמזל מזלו, שנוגד למשפחה סינית בעלת אמצעים רבים, ושספריו, רומנים וספרי שירה, הם רבי-מכר באי, שאנשים ברחוב מברכים אותו לשלום, כאילו היה כוכב רוק או בדרן פופולרי, ולא משורר וכוריאוגרף מצויין.

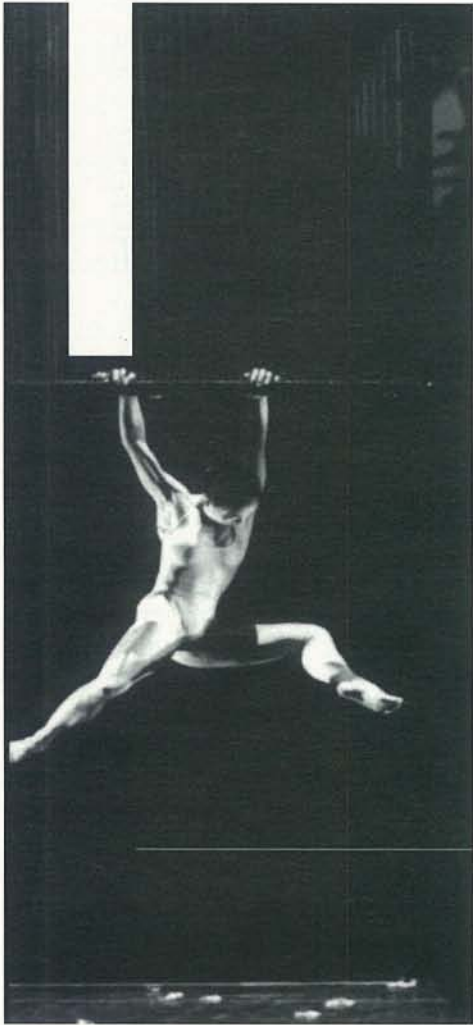
בקיץ שעבר הופיעה בפסטיבל כרמיאל להקת מחול מודרני מעולה מהונג-קונג, שבראשה וילי טסאו (Willi Tsao), דמות של עוד יוצר סיני, שבזכות אמידות הוריו, יכול לעזור במימון להקה משלו. והדמיון בינו לבין לין הוואי-מין לא מסתיים בכך. שניהם הגיעו לניו-יורק, לין הוואי-מין בשנות ה-70, וילי בשנות ה-80, ונשבו בקסמי המחול המודרני. שניהם שבו לארצותיהם, ומנסים - בהצלחה רבה - לשלב מסורת של תיאטרון סיני עם טכניקה וגישה מודרנית.

יש בצירוף זה של ישן וחדש יתרון עצום. הבסיס העתיק של תנועה בימתית סינית, בייחוד זו של "האופרה של בייגינג", אבל גם סוגים אחרים של תיאטרון סיני עתיק, מעניקה ליוצרים אלה ועמיתיהם יתרון. כי אין הם חייבים ליצור במעין חלל ריק של מחול מודרני ללא נקודת התייחסות מסורתית. התיאטרון הסיני מתאים במיוחד לשימוש במסגרת כוריאוגרפיה עכשווית, כי התנועה, לרוב אקרובטית מאוד, היתה מאז ומעולם אחת הטכניקות, שלמדו ילדים בסין, שאמורים היו להיות זמרים-שחקני-רקדנים.

מי שראה את הסרט הנפלא "שלום לפילגש" אינו יכול לשכוח את בית-הספר האכזרי לפרחי תיאטרון, בו לומדים שני הגיבורים הראשיים של הסרט. שיטות ההוראה שם איומות, הילדים סופגים מלקות כל העת, אבל אין ספק שיוצאים משנות לימוד כאלה מבצעים נהדרים.

על פגישה עם "תיאטרון המחול של שער העננים" מטיוואן התפרסמו רשימות מקיפות בגליון מס' 5 של "מחול בישראל". מאז הופיעה פעמים אחדות להקתו של לין הוואי-מין בהצלחה גדולה באמריקה ובאירופה. הפיוט המיוחד שבמחולות שהוא יוצר כבש את לב הקהל המערבי. כי לא נחוץ להיות סיני, על מנת להזדהות עם הנעשה על הבימה.

"שירי הנודדים" שלו יש בהם משהו מתרבות הזן. תחילה ניצב במרכז הבימה מעין נזיר, הנושא את זרועותיו בתפילה. וממעל נשפכים עליו, לאט לאט, גרגירי אורז זהובים, כמין גשם מיסטי של ברכה. שלושה וחצי טון אורז נדרשים לביצוע המחול. כשנכנסים לבימה עוד רקדנים, ומקלות מסוקסים בידיהם, מתגבר גשם האורז והופך את הבימה ל"יפני".

משבטל המשטר הדיקטטורי הצבאי בשנת 1987, הועלו שוב התצלומים הישנים מן המסתר. האנשים יכלו לשוב ולהתוודע לקרוביהם מהדורות הקודמים, והיה צורך לנסח מחדש את ההיסטוריה של טיוואן.

לין הוואי-מין חווה רגשות קשים, כשלאשונה ראה את תמונות הסבים והסבתות שלו, שנחשפו שוב. הוא החל מסע לחיפוש השורשים שלו. מתוך כ-2000 תצלומים הוא בחר מאות אחדות, שישמשו רקע ליצירתו.

בצורה האופיינית לעבודותיו, שוב בולט השימוש בתנועה הבימתית המסורתית הסינית עם הטכניקה המודרנית, ואפילו של הבאלט הקלאסי, כששוב משמשים אותו אפילו הערבסק או האטיטיד, מבלי שהעירוב הזה בין מערבי למזרחי, בין אירופאי וסיני, ייצור אקורדים צורמניים.

"תמונות משפחתיות"

כור: לין הוואי מין

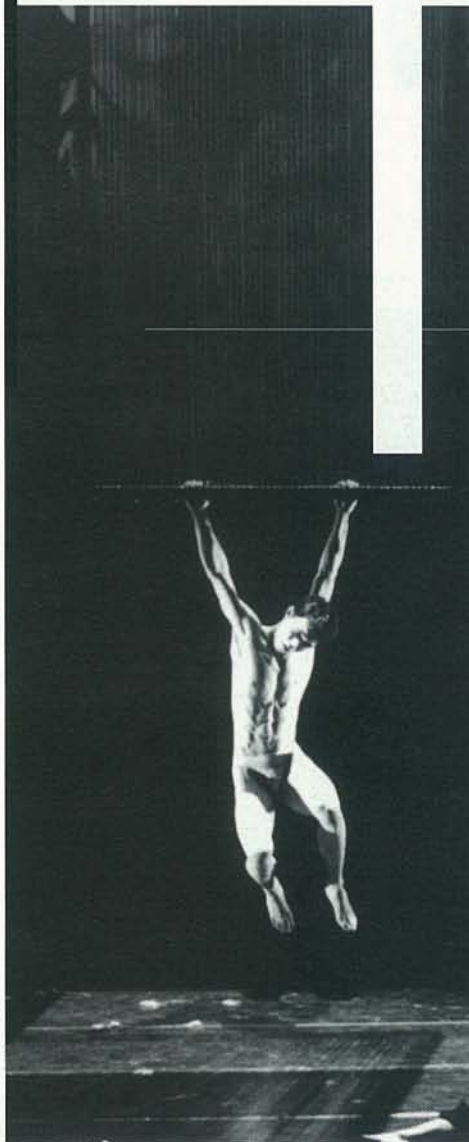
צלם: ליאו צן האזנג

"PORTRAIT OF THE FAMILIES"

CHOR.: LIN HWAI-MIN

PHOTO: LIU CHEN-HSIANG

"המחול שלי אמור להיות
90 דקות של מדיטציה. ללא
סיפור עלילה, ללא הצורך
להסיק ממנו מסקנות או
לדלות ממנו רעיונות. כל
מה שיש בו היא תחושה של
רוגע" – קובע לין הוואי-
מין. לדבריו, השפיעה עליו
שהות בת מספר חודשים
בהודו, במנזר בודהיסטי, וזו
באה לידי ביטוי ב"שירים"

אל נהר שיאנג, אחר כך מגיע תורו של אל העננים ופניה לרוחם של ההרים. והיצירה מסתיימת במעין רקוויאם, במחווה לנופלים והמתים בכלל.

העבר הוא הנושא הבסיסי של היצירה "תמונות משפחתיות". זו יצירה הנעזרת בהקרנות, ובה מנסה הכוריאוגרף לבדוק את יחסיו עם הדורות הקודמים לנו.

מאחורי המחול "תמונות משפחתיות" מסתתר סיפור טיוואני מיוחד במינו. בשנת 1895 עם סיום מלחמת יפן בסין, עברה טיוואן לשלטון יפני. השליטים הכובשים ניסו להכריח את תושביו הסיניים של האי לדבר יפנית, להתלבש כיפנים ואפילו לשנות את שמותיהם לשמות יפניים.

בסוף מלחמת העולם השנייה, עבר האי שנית לשלטון סיני, הפעם של הלאומנים הסיניים. אחרי שחיטה נוראה של אנשי האינטליגנציה והמנהיגות הפוליטית, הוכרז על משטר חירום צבאי, מצב שנמשך 40 שנה.

היה ממש מסוכן להחזיק באלבום המשפחתי תצלומים מהתקופה של שלטון יפני, כי מי שהתגלה באלבומו המשפחתי קרוב לבוש בסיגנון יפני, הואשם בבגידה, ולעיתים נגמר הדבר במאסר או ב"היעלמות", שאין ממנה חזרה אל החיים הביתיים.

